

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 12.

Extraordinair Session.

11te Møde.

Tirsdagen den 28de August.

(Fortf.)

Kirke og Underviisningsministeren (fortsat): Det er jo muligt, at man kan mene, at man heller ikke skulde kunne oversee denne Tilstand, omendssjøndt det dog forekommer mig besynderligt, at man virkelig skulde kunne sige, at det ikke i alt Fald var ganske anderledes muligt at danne sig en Forestilling om den Tilstand, der vilde fremkomme, naar Fællesforsatningen kom istand, end angaaende den Tilstand, der vilde indtræde, naar Forslaget blev forkastet, og om hvis hele Beskaffenhed man Intet kan sige. Man kan have Meget imod den Forsatning, der er fremkommen; men besynderligt forekommer det mig dog at sige, at man aldeles ikke skulde kunne oversee den Tilstand, som vilde indtræde, naar Fællesforsatningen blev sat i Værk. Men er der saaledes Noget, som den ærede Rigsdagsmand, efter hvad han selv siger, ikke kan oversee, saa er der ogsaa især een Ting, som han ganske vist har overseet i en ganske anden Betydning af Ordet, den nemlig, at, ved at stemme Ja, bevirker Rigsdagen jo slet ikke, at Fællesforsatningen kommer istand; den træder ikke derfor i Kraft; det er det Hovedpunkt, som nu er fremhævet saa tidt, men som dog idelig glemmes, ligesom det virkelig nu er overseet af den ærede Rigsdagsmand. Ved at stemme Nei, vil han kaste os ind i en Tilstand, som han ikke kan give nogen nærmere Beskrivelse af; ved at stemme Ja have vi derimod naaet — ikke til Fællesfor-

fatningen —, men til et Punkt, hvor der kan meddeles saadanne nærmere Bemærkninger, som muligens kunde hjælpe den ærede Rigsdagsmand til bedre at oversee, hvad der vilde komme frem, naar Rigsdagen senere besluttede sig til at lade Fællesforsatningen træde i Kraft.

B. Christensen: Ja, det hændes jo heller ikke mig meget ofte at være enig med den høitagtede Cultusminister; men jeg skal meget gjerne tilstaae, at han har fuldkommen Ret i at sige, at Folkemeningen vil finde sit Udtryk her paa Rigsdagen for Bedømmelsen af den foreliggende Sag, men, vel at mærke, af den foreliggende Sags Realitet, og dette Ord „Realitet“ udhævede jeg netop, fordi jeg af en gammel Erfaring kender den ærede Cultusministers parlamentariske Snille og var forud, i samme Dieblit som Ordene undslap mig, fattet paa, at det vilde komme, som ogsaa ganske rigtigt kom, fra ham. Den ærede Cultusminister vil dog vel ikke have, at Folkemeningen skal befatte sig med at danne sig et bestemt Udtryk for de Veie, de Maader, hvorpaa Rigsdagen vil vedtage sin Beslutning? Det troer jeg virkelig heller ikke den nogenstunde har befattet sig med. Udsaldet til Ghyende og Sidst af nærværende overordentlige Rigsdag er jeg overbevist om vil noksom vise, at, til Exempel, jeg ikke har taget slet af, hvad jeg troer Folkemeningen vil og bør ville. Jeg skal ogsaa i en anden Henseende være enig med den ærede Cultusminister, og det imod en æret Landstingsmand (Flensborg), der har udtalt sig i samme Retning som jeg selv. Det er ganske vist, at man kan oversee den Situation, der vil fremkomme, dersom Ministeriets Forsatningsforslag faaer Gyldighed, og netop fordi